Чи потребує мій Шекспір, щоб люди
Йому величні зводили споруди —
І прах його священний зберігавсь
Під обеліском, що до зір піднявсь?
Де сяє слави вічної проміння,
Навіщо свідок цей німий, каміння?
В палкім захопленні сердець людських
Ти кращий пам'ятник собі воздвиг.
Бо мова в тебе — на великий сором
Мистецтву млявому — таким узором
Легким снується, що в серця синів
Ввійшов назавжди твій дельфічний спів.
Ти нам уяву на льоту спиняєш
І нас у мармур раптом обертаєш —
І, в саркофазі мармуровім, там
Лежиш собі — на заздрість королям.

Перекладач: Василь Мисик